

Návštěva ze Stínadel

1

Na tábořiště U tří borovic se zvolna snášel soumrak. Mírně se ochladilo, slunce už asi před hodinou zmizelo za clonou lehkých mraků. Chlapci Rychlých šípů tu dnes byli od rána na své pravidelné každodenní výpravě a teď se chystali k odchodu domů.

Louky po obou stranách potoka s písčnými břehy zešedly a celý kraj – za slunečního svitu vždy tak líbezný – dostával soumrakem tísnivý, strašidelný vzhled.

„Tak si pospěšte –“ pobídl Mírek trochu netrpělivě Červenáčka a Jindra, kteří ještě neměli sbaleno a škádlili se tím, že po sobě házeli pichlavé kuličky. „Za chvíli je tma – a snad bude i pršet, tak ať jsme radši doma!“

Klubovní pes Kuliferda, náhrada za Bublinu, neklidně pobíhal kolem a lítostivě kňučel, protože si tady někde dnes dopoledne zahrabal utěšeně velký kus salámu od Jarky – a teď si nemohl vzpomenout, kde to bylo. Rychlonožka ho k sobě marně lákal: „Kuliferdo, hop k pánovi, no tak hop přece – co je to za pořádek – ty asi neslyšíš – vid? Hop k páničkovvi – copak je to?“

Jindra se rozesmál: „Nějak se mu k tobě nechce, Rychlonožko – co to má znamenat?“

A Červenáček jízlivě dodal: „No asi to, že Rychlonožka pro Kuliferdu není *pán*, tak proč by k němu dělal *hop*?!“

Rychlonožka si přestal všimnout Kuliferdy a obrátil se k posměváčkům. „Copak o to, to já *pán* jsem!“ odmítl sebevědomě Červenáčkovy pochybnosti, „ale Kuliferda je neinteligentní zvíře a neví zkrátka, co